

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 271/2020-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Alexandrom Farkašovským, Němcovej 30, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžrk 8/2019 zo 17. októbra 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Alexandrom

Farkašovským, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžrk 8/2019 zo 17. októbra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že užívatelia pozemkov v záhradkovej osade [REDAKOVANÉ] predložili 11. decembra 2000 na Okresnom úrade Košice II, odbore PPLH ako právnom predchodcovi Okresného úradu Košice, pozemkového a lesného odboru (ďalej len „okresný úrad“) návrh na vyporiadanie vlastníctva k pozemkom v uvedenej záhradkovej osade. Okresný úrad ustanovil znalkyňu v odbore stavebníctva, odvetví odhadu hodnoty nehnuteľností Ing. Beátu Serbinovú na určenie výšky náhrady za pozemky v záhradkovej osade [REDAKOVANÉ]. Po doručení znaleckého posudku č. 38/2016 z 20. júla 2016 okresný úrad oznámil užívateľom výšku náhrady za užívané pozemky. Verejnou vyhláškou z 8. decembra 2017 oznámil začatie konania na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v uvedenej záhradkovej osade a zároveň zverejnil úvodné podklady – register pôvodného stavu a geometrický plán. Dňa 16. januára 2018 podala sťažovateľka proti uvedeným podkladom námietku. Okresný úrad rozhodnutím č. OU-KE-PLO-2018/012781-144-An z 22. mája 2018 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 64/1997 Z. z.“) nevyhovela námietke sťažovateľky proti výpisu z úvodných podkladov skladajúcich sa z registra pôvodného stavu a geometrického plánu na pozemky nachádzajúce sa v obvode záhradkovej osady [REDAKOVANÉ]. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie. Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov rozhodnutím č. OU-KE-OOP6-2018036091/Nan z 11. septembra 2018 potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie sťažovateľky zamietol.

3. Sťažovateľka podala proti odvolaciemu rozhodnutiu okresného úradu správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom

č. k. 8 S 86/2018-260 z 28. marca 2019 tak, že žalobu zamietol a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov kasačného konania.

4. Sťažovateľka tvrdí, že správne orgány v predmetnom prípade nevychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, pretože v konaní o jej námietke neustálili okruh známych vlastníkov. Zároveň uviedla, že jej nebol riadne zo strany užívateľa pozemku doručený návrh kúpnej zmluvy, čím v konečnom dôsledku nebola zo strany užívateľa splnená podmienka pre aktívnu legitimáciu konania podľa zákona č. 64/1997 Z. z.

5. Samotnému kasačnému súdu sťažovateľka vytkla, že sa nevysporiadal relevantne s jej sťažnostnou argumentáciou. Konkrétne s jej námietkou, že v správnom konaní nebol zo strany správnych orgánov ustálený okruh známych vlastníkov pozemkov, ktorí mali byť následne prizvaní k rozhodovaniu o námietke sťažovateľky proti uverejneným podkladom o začatí konania na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v uvedenej záhradkovej osade. Ďalej, že kasačný súd nevezal do úvahy odlišný postup iných senátov samotného krajského súdu (sťažovateľka poukázala na rozhodnutia pod sp. zn. 7 S 158/2018, 7 S 161/2018 a 7 S 155/2018). Kasačný súd podľa sťažovateľky tiež nesprávne odobril postup krajského súdu, podľa ktorého jej bol návrh kúpnej zmluvy v predmetnej veci doručený, hoci ona to popierala. Napokon uviedla, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nevyjadril ku skutočnosti, že krajský súd rozhodol meritórne už 28. marca 2018, ale uznesenie o zamietnutí priznania odkladného účinku bolo jej právnomu zástupcovi do elektronickej schránky doručené až 30. marca 2018, čo sťažovateľka považuje za zásadné procesné pochybenie. Teda tým, že sa najvyšší súd vzhľadom na už uvedené nevysporiadal dostatočne s argumentáciou sťažovateľky, mal spôsobiť porušenie ňou označených práv.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžrk/9/2019 zo dňa 17.10.2019 boli porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3Sžrk/0/2019 zo dňa 17.10.2019 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konaní a nové rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 450,29 EUR (slovom štyristopäťdesiat eur dvadsaťdeväť centov) na účet právneho zástupcu JUDr. Alexandra Farkašovského, advokáta, Němcovej 30, 040 01 Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11.1 Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej

len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11.2 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

15. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. konanie sa začína na návrh nadpolovičnej väčšiny užívateľov, ktorí užívajú nadpolovičnú výmeru plochy a prislúchajúci podiel z výmery spoločných pozemkov a ktorí preukázali, že vlastníci odmietli k týmto pozemkom uzavrieť kúpnu zmluvu s návrhom ceny najmenej vo výške

náhrady uvedenej v § 11 alebo že vlastníci sa k návrhu kúpnej zmluvy nevyjadrili v lehote podľa odseku 2.

16. Podľa § 8 ods. 3 zákona č. 64/1997 Z. z. vlastníkovi, ktorého miesto trvalého pobytu je známe, doručí obvodný pozemkový úrad do vlastných rúk výpis z úvodných podkladov s uvedením pozemkov, ktoré sú v jeho vlastníctve, spolu s poučením o možnosti podať námietky v lehote 30 dní odo dňa doručenia. Ak ide o pozemky, s ktorými nakladá Slovenský pozemkový fond podľa osobitného predpisu, výpis doručí Slovenskému pozemkovému fondu.

17. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. námietky podané podľa § 7 ods. 4 a § 8 ods. 3 prerokuje obvodný pozemkový úrad s tým, kto ich podal, a rozhodne o nich. Na námietky podané po určenej lehote a na námietky, ktoré neobsahujú odôvodnenie, sa neprihliada.

18. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

19. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

20. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne

neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

21. Ústavný súd poukazuje aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. IV. ÚS 127/2012).

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu

22. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

23. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k doručovaniu kúpnej zmluvy sťažovateľke uviedol: „Z administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že návrh kúpnej zmluvy jej bol zaslaný aj riadne doručený. O zaslaní svedčí podací hárok zo dňa 11.02.2000 tvoriaci súčasť administratívneho spisu a o doručení skutočnosť, že listom zo dňa 29.02.2000, adresovaným [REDAKOVANÉ], sťažovateľka reagovala na predložený návrh vyjadriac nesúhlas s nim, ako aj s určenou sumou...

Vzhľadom na to, že sťažovateľka reagovala na predmetný návrh listom zo dňa 29.02.2000, nemal kasačný súd dôvod pochybovať o jeho nedoručení sťažovateľke ani o tom, že by nemala možnosť oboznámiť sa s jeho obsahom.

Pokiaľ ide o preukázanie doručenia ostatným vlastníkom, kasačný súd uvádza, že predmetom tohto konania je preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k sťažovateľke a nie vo vzťahu k ostatným vlastníkom. Nebolo preto potrebné, aby krajský súd a ani kasačný súd skúmal doručenie návrhu kúpnej zmluvy vo vzťahu k osobám, ktoré neboli účastníkmi správneho konania, v rámci ktorého bolo vydané napadnuté rozhodnutie žalovaného.“

24. K rozsahu účastníkov konania najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol: «Pokiaľ ide o požiadavku sťažovateľky, aby boli do konania pribratí všetci vlastníci, kasačný súd zastáva názor, že takýto postup jednak nebol vôbec potrebný, a jednak by bol v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Pribratím všetkých vlastníkov (ako aj užívateľov) do tohto konania (a v tomto štádiu) by sa fakticky z prejednávanej veci stala takmer „neskončiteľná“ vec, nakoľko súd je vždy povinný ustáliť okruh účastníkov konania, ktorí častokrát menia adresy trvalého pobytu, prípadne môže dôjsť k úmrtiu a súd musí zisťovať nové aktuálne adresy, prípadne právnych nástupcov pôvodných účastníkov konania. Čo neúmerne predlžuje súdne konanie. Navyše, v prejednávanej veci ani nebolo potrebné pribrať všetkých vlastníkov do konania z dôvodu, že v tomto štádiu konania ide iba o prerokovanie námietky sťažovateľky proti úvodným podkladom v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. V danom prípade by totiž išlo o tzv. samostatné spoločenstvo.

Samostatné spoločenstvo je upravené v § 76 Civilného sporového poriadku tak, že je ním procesné spoločenstvo, v ktorom ide o samostatné práva a povinnosti a každý koná sám za seba. Súd rozhoduje o každom nároku a povinnosti samostatne. Uvedené ustanovenie

umožňuje, aby na jednej alebo na oboch stranách vystupovalo viacero subjektov. Na rozdiel od nerozlučného či núteného spoločenstva, v prípade samostatného spoločenstva koná každý z nich sám za seba (samostatne) a jeho procesné úkony nemajú žiadny vplyv na práva a povinnosti ostatných účastníkov tej ktorej procesnej strany. Pre rozlíšenie typu spoločenstva je rozhodujúci predmet konania vyplývajúci z hmotného práva. V prejednávanej veci ide o subjektívne práva sťažovateľky, ktoré mali byť podľa jej názoru porušené vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného a právne účinky tohto rozhodnutia majú vplyv iba na ňu a nie na všetkých vlastníkov, nakoľko sa ním rozhodovalo o ňou podaných námietkach proti úvodným podkladom.

Aj zo samotného účelu správnej žaloby vymedzeného v § 177 ods. 1 S.s.p. vyplýva, že smeruje k ochrane subjektívnych práv. To znamená, že všeobecná správna žaloba fyzickej alebo právnickej osoby slúži na ochranu jej subjektívnych práv spojených s preskúmaným rozhodnutím alebo opatrením žalovaného správneho orgánu a nie na ochranu práv iných osôb. Sťažovateľka sa teda mohla predmetnou žalobou domáhať iba ochrany jej subjektívnych práv a nie práv iných vlastníkov pozemkov. Je preto bezpredmetné, že v iných súdnych konaniach vedených pred krajským súdom boli pribratí iní vlastníci. Podľa názoru kasačného súdu to nebolo v tomto prípade potrebné či účelné.»

25. Ústavný súd sa stotožňuje s hodnotením najvyššieho súdu, že požiadavka sťažovateľky, aby v konaní o jej námietke vystupovali všetci vlastníci dotknutých pozemkov, bola v predmetnom prípade účelová a neadekvátna. Táto povinnosť správneho orgánu nevyplýva zo žiadneho relevantného právneho ustanovenia a jediným dôsledkom takéhoto postupu správneho orgánu by bola paralýza alebo neúmerné predĺženie rozhodovania o námietke sťažovateľky. Už uvedený právny názor sťažovateľky, ktorý prezentovala v ústavnej sťažnosti, v tomto kontexte preto neobstojí oproti logickému odôvodneniu v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sa opieralo nielen o relevantné právne predpisy, ale prihliadlo aj na ich účel a význam. Ústavný súd len dopĺňa, že samotné základné právo na súdnu ochranu vo vzťahu k sťažovateľke nezahŕňa aj „ochranu“ iných osôb, resp. účastníkov konania podľa predstáv sťažovateľky. S týmto súvisí aj sťažovateľkina námietka, že najvyšší súd nezaujal stanovisko k údajne inému postupu iného senátu krajského súdu. Najvyšší súd (a predtým aj samotný krajský súd,

pozn.) totiž svoje závery dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil. Sťažovateľka, naopak, ani vo svojej ústavnej sťažnosti neuviedla, v čom bol postup iného senátu krajského súdu iný ako v predmetnom konaní. Ústavný súd ešte dopĺňa, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov patrí kolégiu krajského súdu, resp. plénu a kolégiu najvyššieho súdu.

26. Ústavný súd zároveň konštatuje, že aj tvrdenie sťažovateľky o tom, že jej nebol riadne doručený návrh kúpnej zmluvy, musel považovať za účelovú obštrukciu. V kontexte skutkového stavu v danej veci, najmä vzhľadom na skutočnosť, že samotná sťažovateľka reagovala na návrh kúpnej zmluvy, preto ústavný súd nemá žiadnu pochybnosť, že jej návrh kúpnej zmluvy bol doručený. Vzhľadom na túto okolnosť sťažovateľkou zdôrazňované skutočnosti (absencia doručky potvrdzujúcej prevzatie zásielky sťažovateľkou, tvrdenie sťažovateľky, že odpovedala nesprávnemu subjektu) preto nie sú spôsobilé spochybniť doručenie návrhu kúpnej zmluvy sťažovateľke.

27. Posledná námietka sťažovateľky je čiastočne relevantná, pretože najvyšší súd sa o zaj žiadnym spôsobom nevyjadril k výhrade sťažovateľky, že krajský súd rozhodol rozsudkom skôr, ako jej bolo doručené rozhodnutie o zamietnutí priznania odkladného účinku správnej žaloby. Avšak toto procesné pochybenie krajského súdu nemalo prakticky žiadne dôsledky na právne postavenie sťažovateľky (ani samotná sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti žiadne neuviedla, pozn.). Ak sa najvyšší súd vôbec žiadnym spôsobom nevyjadril v napadnutom rozsudku aj k tejto námietke sťažovateľky, dopustil sa pochybenia. Vzhľadom na skutočnosť, že toto pochybenie nemalo žiadnu ústavnoprávnu relevanciu, nie je samo osebe dostatočným dôvodom, aby ústavný súd v rámci konania o ústavnej sťažnosti zasahoval do napadnutého rozsudku.

28. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako nedostatočne odôvodnené, nezrozumiteľné alebo formalistické. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala

svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach konania o kasačnej sťažnosti), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé, zrozumiteľné a ústavne konformné. Argumentácia sťažovateľky v jej ústavnej sťažnosti spočívala výlučne v akcentovaní formalizmu, avšak až do miery, v ktorej už popieral účel a zmysel zákonných ustanovení upravujúcich konanie podľa zákona č. 64/1997 Z. z.

29. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáhala, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K porušeniu základného práva vlastníť majetok

30. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti namietala aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. V samotnej ústavnej sťažnosti ale toto namietané porušenie žiadnym spôsobom neodôvodnila. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca sťažnosti spôsobuje nedostatok podstatnej zákonom predpísanej náležitosti ustanovenej v § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 241/2013, III. ÚS 313/2016).

31. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľky zastúpenej právnym zástupcom nespĺňa v časti namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo v tejto časti ústavnej sťažnosti len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti

(úplná absencia odôvodnenia ústavnej sťažnosti vo vzťahu k porušeniu základného práva vlastníť majetok), ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku (m. m. II. ÚS 58/2019).

32. V časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

33. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu